

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ

1999

2004

Επιτροπή Νομικών Θεμάτων και Εσωτερικής Αγοράς

19 Νοεμβρίου 2002

Μέρος 2ο

ΕΓΓΡΑΦΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

σχετικά με την πρόταση εργασίας επί της πρότασης οδηγίας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με την αναγνώριση των επαγγελματικών προσόντων (COM(2002)119)

Τροποποιήσεις στην πρόταση της Επιτροπής

Επιτροπή Νομικών Θεμάτων και Εσωτερικής Αγοράς

Συντάκτης: Stefano Zappallà

1. ΤΙΤΛΟΣ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΗΣ ΣΤΗΝ ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Η γενική οδηγία που θα έπρεπε να ενοποιήσει τις οδηγίες 89/48/ΕΟΚ και 92/51/ΕΟΚ θα έπρεπε με τη σειρά της να απομακρυνθεί σε πολλά τμήματα από τη σημερινή πρόταση της Επιτροπής.

1.1. Ορισμός του επαγγελματία

Στην οδηγία πρέπει να προσδιορισθεί ποιός είναι ο πνευματικός επαγγελματίας προκειμένου να διευκρινισθεί η διαφορά που υφίσταται μεταξύ των πνευματικών επαγγελμάτων και εκείνων σχετικά με τη βιομηχανία, το εμπόριο και τη βιοτεχνία και επομένως μεταξύ πνευματικών και εκτελεστικών υπηρεσιών. Το θέμα είναι να διευκρινισθεί καλύτερα το άρθρο 50 της Συνθήκης που περιορίζεται γενικά στο να προσδιορίζει ως υπηρεσίες τις δραστηριότητες που παρέχουν τα ελεύθερα επαγγέλματα¹.

Στην περίπτωση μας πρέπει να προσδιορισθεί μία νέα έννοια του επαγγελματία σε σχέση με το περιεχόμενο της παροχής και όχι κατ' ανάγκη σε σχέση με το γεγονός ότι ασκεί το επάγγελμα ελεύθερα ή ως υπάλληλος.

Οι υπό εξέταση προτάσεις αφορούν πράγματι τόσο τους ελεύθερους επαγγελματίες, όσο και ορισμένους υπαλλήλους επαγγελματίες, έστω και αν προφανώς, ο ορισμός μπορεί να διαπνέεται σε πολλές πτυχές από την συζήτηση που πραγματοποιήθηκε όσον αφορά τα ελεύθερα επαγγέλματα τα οποία αποτελούν τον πυρήνα της εργασίας μας.

Στο έργο αυτό εντοπισμού του πνευματικού επαγγελματία μας βοηθά το ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 5ης Απριλίου 2001².

1.2. Ελεύθερη παροχή υπηρεσιών

Η πρόταση της Επιτροπής να εξαιρείται ο επαγγελματίας που ασκεί το επάγγελμα με τον τίτλο σπουδών της χώρας καταγωγής από τις υποχρεώσεις εγγραφής σε μια επαγγελματική οργάνωση ή οργανισμό και σε ένα επαγγελματικό ασφαλιστικό φορέα στο κράτος μέλος που επιθυμεί να παράσχει τις υπηρεσίες του δημιουργεί πολλά προβλήματα:

¹ Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο στην απόφασή του της 17ης Οκτωβρίου 2002 στην υπόθεση C 79/01 στο σημείο 35, παρέχει μία ένδειξη των εκτελεστικών υπηρεσιών:

Πράγματι, στο μέτρο που οι δραστηριότητες της Payroll είναι ουσιαστικά διοικητικής φύσεως, η τελική ευθύνη όσον αφορά τα στοιχεία που αναγράφονται στα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών, συμπεριλαμβανομένων των κρατήσεων επί των μισθών υπέρ των διαφόρων συστημάτων κοινωνικής πρόνοιας και κοινωνικής ασφαλίσεως βαρύνει τους εργοδότες. Έτσι δεν φαίνεται απαραίτητο να ασκούνται οι δραστηριότητες αυτές μόνον από ΚΕΔ, τα οποία έχουν συσταθεί και συγκροτούνται αποκλειστικά από συμβούλους εργασίας ή εξομοιούμενα προς αυτούς πρόσωπα.

² Το ψήφισμα τονίζει σχετικά: «λαμβάνοντας υπόψη ότι τα ελεύθερα επαγγέλματα αποτελούν έναν από τους στυλοβάτες της πολυφωνίας και της ανεξαρτησίας στην κοινωνία και εξυπηρετούν το δημόσιο συμφέρον, καθώς και ότι ιδιαίτερα το επάγγελμα του νομικού αποτελεί έναν από τους στυλοβάτες υλοποίησης της αρχής του κράτους δικαίου», «θεωρεί ότι τα ελεύθερα επαγγέλματα αποτελούν εκδήλωση μιάς δημοκρατικής έννομης τάξης που βασίζεται στο δίκαιο και ειδικότερα μία ουσιαστική παράμετρο των ευρωπαϊκών κοινωνιών και κοινοτήτων στις διάφορες μορφές τους».

α) Καταρχήν τούτο επιτρέπει την επιλεγόμενη «αγορά προσόντων» δηλαδή την απόκτηση του προσόντος στο κράτος μέλος όπου τούτο είναι ευκολότερο (π.χ. το επάγγελμα δεν ρυθμίζεται) για να ασκήσει στη συνέχεια το επάγγελμα παρέχοντας ελεύθερα τις υπηρεσίες του σε όλη την επικράτεια της Ένωσης. Κατ' αυτόν τον τρόπο χαμηλώνει το επίπεδο των προσόντων γεγονός που συμβάλλει στο να καθίσταται μάταιος ο στόχος ο οποίος καθορίστηκε στη Λισσαβόνα, δηλαδή να καταστεί η Ευρωπαϊκή Ένωση η σημαντικότερη οικονομία της γνώσης στον κόσμο. Εξάλλου, οι εγγυήσεις που παρέχονται στον πελάτη όσον αφορά την ποιότητα της υπηρεσίας είναι πολύ μειωμένες.

β) Κατά δεύτερο λόγο η υποχρέωση ενημέρωσης του πελάτη που προβλέπεται στην πρόταση της Επιτροπής δεν παρέχει επαρκείς εγγυήσεις (άρθρα 6, 7 και 8 της πρότασης).

Πράγματι, στην περίπτωση που ο πελάτης χρειάζεται να παραπονεθεί για την υπηρεσία, σε ποιόν θα απευθυνθεί εάν ο επαγγελματίας δεν βρίσκεται πλέον επί τόπου και εάν ουδείς οργανισμός ελέγχου γνώριζε ποτέ ότι υπήρξε;

γ) Τέλος η πρόταση οδηγίας προσπαθεί να διευκρινίσει την έννοια της παροχής υπηρεσιών προκειμένου να την διαχωρίσει από την εγκατάσταση, υπερβαίνοντας τα όσα μέχρι σήμερα υποδεικνύει η νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου¹.

Ενεργεί κατ' αυτόν τον τρόπο καθορίζοντας ένα χρονικό κριτήριο, δηλαδή 16 εβδομάδες (άρθρο 5 της πρότασης) το οποίο δεν επιτυγχάνει το στόχο). Πέραν του αυθαίρετου χαρακτήρα της προθεσμίας (γιατί όχι 14 ή 20 εβδομάδες υφίστανται δυσχέρειες ελέγχου του σεβασμού καθόσον ο επαγγελματίας δεν έχει υποχρεώσεις ενημέρωσης και εγγραφής. Εξάλλου η προθεσμία μπορεί εύκολα να παρακαμφθεί ακόμη και από επαγγελματικά γραφεία όχι υπερβολικά μεγάλου μεγέθους.

Προκειμένου να αντιμετωπισθούν τα προβλήματα αυτά πρέπει να εφαρμοσθούν στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών του επαγγελματία ορισμένοι συγκεκριμένοι κανόνες που παρεκκλίνουν της αρχής της χώρας καταγωγής:

α) Υποχρέωση για τον επαγγελματία να ενημερώνει σχετικά με τις επαγγελματικές δραστηριότητες που προτίθεται να ασκήσει την αρμόδια αρχή του κράτους μέλους προορισμού και να εγγράφεται σε επαγγελματική οργάνωση ή σε επαγγελματικό φορέα στον οποίον θα ανήκε σε περίπτωση εγκατάστασης. Η εγγραφή πρέπει να είναι αυτόματη στην περίπτωση που ο επαγγελματίας είναι εντάξει στο κράτος μέλος καταγωγής. Είναι προφανές ότι ο επαγγελματίας θα εξακολουθεί να ασκεί με τον τίτλο καταγωγής τις ίδιες δραστηριότητες που ασκεί στο κράτος μέλος καταγωγής και μόνον εκείνες.

β) Υποχρέωση σεβασμού των δεοντολογικών κανόνων που ισχύουν στο κράτος μέλος υποδοχής.

¹ Σχετικά με τη διάκριση μεταξύ ελεύθερης παροχής υπηρεσιών και ελευθερίας εγκατάστασης βλέπε Δικαστήριο Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, απόφαση της 30ης Νοεμβρίου 1995 Gebhard, υπόθεση C 55/94, συλλογή σελ. I-4165.

- γ) Πρόβλεψη δεουσών κυρώσεων για τον διακινούμενο επαγγελματία σε περίπτωση μη σεβασμού των δεοντολογικών υποχρεώσεων·
- δ) υποχρέωση εγγραφής και καταβολής εισφορών πρόνοιας και ασφάλειας στον φορέας κοινωνικής ασφάλισης της χώρας υποδοχής, υπό την προϋπόθεση ότι θα μπορούν να μεταφέρονται τα δικαιώματα στη χώρα καταγωγής.

1.3. Ελευθερία εγκατάστασης

Η αναγνώριση των επαγγελματικών προσόντων επιτρέπει στον επαγγελματία να έχει πρόσβαση, στο κράτος μέλος υποδοχής στο ίδιο επάγγελμα και με τα ίδια δικαιώματα των πολιτών του εν λόγω κράτους. Θα είναι πλήρως αναγνωρισμένος επαγγελματίας στο κράτος μέλος υποδοχής.

Η αρχή δεν συζητείται.

Η πρόταση δημιουργεί αντίθετα προβλήματα ως προς τους τρόπους εφαρμογής:

- α) Προβλέπεται ότι στην περίπτωση που για το επάγγελμα για το οποίο ο επαγγελματίας διαθέτει τα προσόντα στο κράτος μέλος καταγωγής αποτελεί απλώς τμήμα ενός επαγγέλματος που ρυθμίζεται στο κράτος μέλος υποδοχής και η διαφορά δεν μπορεί να καλυφθεί με ένα αντισταθμιστικό μέτρο, να έχει δηλαδή πρόσβαση στο κράτος υποδοχής αποκλειστικά για την δραστηριότητα που ασκεί στο κράτος καταγωγής (άρθρο 4, παράγραφος 3 της πρότασης).

Στην πράξη θα έπρεπε να δημιουργηθεί ένας συγκεκριμένος τίτλος για κάθε διακινούμενο.

Πώς μπορεί όμως ο πελάτης να γνωρίζει τις συγκεκριμένες και περιορισμένες γνώσεις του διακινούμενου επαγγελματία στον οποίο θα έπρεπε να αποδοθεί ένα εντελώς νέο προσόν σε σχέση με εκείνο που διαθέτει στην πατρίδα του;

Η διάταξη αυτή δημιουργεί επιπλοκές, σύγχυση και καταχρήσεις έναντι των πελατών και πρέπει επομένως να καταργηθεί.

Ο διακινούμενος επαγγελματίας πρέπει να ενσωματωθεί, ενδεχομένως μετά την εφαρμογή αντισταθμιστικών μέτρων στη χώρα υποδοχής.

Εάν δεν είναι σε θέση να το πράξει θα ασκήσει το επάγγελμα με τα προσόντα προέλευσης σε καθεστώς ελεύθερης παροχής υπηρεσιών.

- β) Επίπεδα των προσόντων (άρθρο 11 της πρότασης).

Η πρόταση προβλέπει για την αναγνώριση πέντε επίπεδα επαγγελματικών προσόντων που διαρθρώνονται σε σχέση με τον τύπο και τη διάρκεια της εκπαίδευσης.

Από το επίπεδο 1 που προβλέπει μία εκπαίδευση βραχείας διάρκειας και επαγγελματική πείρα τριών ετών φθάνουμε στο επίπεδο 5 που προβλέπει τριτοβάθμια εκπαίδευση ελάχιστης διάρκειας 4 ετών.

Προφανώς περιλαμβάνονται εκ νέου και τα επαγγέλματα της βιομηχανίας του εμπορίου και της βιοτεχνίας.

Με προοπτική μία οδηγία αποκλειστικά για τα πνευματικά επαγγέλματα θα χρειασθεί να καθορισθεί μία νέα κατάταξη.

Θα χρειασθεί να καταργηθεί το επίπεδο 1 και να προβλεφθεί ένα περαιτέρω επίπεδο που θα αντιστοιχεί σε μία πανεπιστημιακή κατάρτιση ελάχιστης διάρκειας 5 ετών.

Πράγματι, σε πολλά κράτη μέλη προβλέπεται για την πρόσβαση σε ορισμένα επαγγέλματα μία κατάρτιση τέτοιας διάρκειας.

Στην περίπτωση που στο κράτος μέλος καταγωγής έχει στο μεταξύ ανέλθει το επίπεδο εκπαίδευσης που προβλέπεται για την πρόσβαση στο επάγγελμα (π.χ. από Λύκειο σε πανεπιστημιακό πτυχίο τριετούς διάρκειας), είναι δυνατόν να προβλεφθεί μία επικύρωση για τους επαγγελματίες που είχαν πρόσβαση στο επάγγελμα βάσει του κατωτέρου επιπέδου επιτρέποντάς τους να τύχουν αναγνώρισης στο νέο επίπεδο.

- γ) Η πρόταση προβλέπει εξάλλου ότι η αναγνώριση μπορεί να πραγματοποιηθεί στο ανώτερο επίπεδο προσόντων στην περίπτωση που το επάγγελμα δεν είναι κατοχυρωμένο στο κράτος καταγωγής και ο αιτών διαθέτει εκπαίδευση που αντιστοιχεί στο αμέσως κατώτερο προσόν σε σχέση με εκείνου που απαιτείται στο κράτος μέλος υποδοχής (άρθρο 13 της πρότασης).

Και αυτή η διάταξη πρέπει να καταργηθεί γιατί ευνοεί την «αγορά προσόντων».

- δ) Όσον αφορά τα αντισταθμιστικά μέτρα (άρθρο 14 της πρότασης) της Επιτροπής, η τελευταία περιορίζει, σε σχέση με το ισχύον σύστημα, την δυνατότητα επιλογής εκ μέρους του κράτους μέλους μεταξύ δοκιμασίας επάρκειας και πρακτικής άσκησης προσαρμογής.

Πρέπει αντίθετα να διατηρηθεί το ισχύον σύστημα (βλέπε ανωτέρω εισαγωγή) προσθέτοντας και τη δυνατότητα για το κράτος μέλος να προβλέψει ένα μίγμα μεταξύ πρακτικής άσκησης εφαρμογής και δοκιμασίας επάρκειας.

- ε) Η πρόταση της Επιτροπής προβλέπει τη δυνατότητα για τα κράτη μέλη να επιτρέπουν την άσκηση ενός κατοχυρωμένου επαγγέλματος σε επαγγελματίες που είναι κάτοχοι τίτλων εκπαίδευσης οι οποίοι δεν έχουν αποκτηθεί σε κράτος μέλος (άρθρο 2, παράγραφος 2 της πρότασης) και εκτός αυτού εξομοιώνει με τους τίτλους εκπαίδευσης της ΕΕ εκείνους που αποκτήθηκαν σε μία τρίτη χώρα και αναγνωρίζονται σε ένα κράτος μέλος, στην περίπτωση που ο κάτοχος διαθέτει τουλάχιστον τριετή επαγγελματική πείρα πιστοποιημένη σε ένα κράτος μέλος (άρθρο 3, παράγραφος 3 της πρότασης).

Προκειμένου να υπάρχουν εγγυήσεις για την ποιότητα της υπηρεσίας θα έπρεπε να είναι δυνατόν για το κράτος μέλος υποδοχής να εξακριβώνει συγκεκριμένα την ισοδυναμία του τίτλου και ενδεχομένως να εφαρμόζει αντισταθμιστικά μέτρα.

- στ) Η Επιτροπή (άρθρο 15 της πρότασης) προβλέπει τη δυνατότητα κοινών βάσεων σε ευρωπαϊκό επίπεδο, δηλαδή κριτήρια των επαγγελματικών προσόντων που

βεβαιώνουν ικανό επίπεδο επάρκειας για την άσκηση του συγκεκριμένου επαγγέλματος. Οι βάσεις αυτές, στην περίπτωση που θεωρηθούν χρήσιμες για την αναγνώριση των προσόντων, μπορούν να καταστούν κτήμα της Κοινότητας σε μία πράξη εκτελεστικού χαρακτήρα που εγκρίνεται από την επιτροπή επαγγελματικών προσόντων.

Η πρόταση της Επιτροπής είναι αποδεκτή υπό τον όρον ότι:

- θα αντιπροσωπεύει εναλλακτική λύση για τα επαγγέλματα που δεν επιθυμούν μία τομεακή οδηγία·
- οι ευρωπαϊκές ενώσεις που έχουν το δικαίωμα να ανακοινώνουν τις βάσεις θα είναι αντιπροσωπευτικοί φορείς των εθνικών οργανισμών των ενδιαφερομένων επαγγελματιών: σύλλογοι ή ενώσεις σύμφωνα με το οργανωτικό πρότυπο του κάθε κράτους μέλους·
- η διαδικασία θα επιτρέπει στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να παρεμβαίνει στην περίπτωση που θεωρεί ότι παραβιάζονται τα προνόμιά του.

ζ) Η πρόταση δεν αναφέρει ποιές είναι οι αρμόδιες αρχές για την αναγνώριση των προσόντων (άρθρο 52 και 53 της πρότασης).

Φαίνεται σκόπιμο να προβλεφθεί, προκειμένου να καταστεί απλούστερη και ταχύτερη η αναγνώριση, ο αρμόδιος φορέας να είναι ο επαγγελματικός σύλλογος ή ένωση στο πλαίσιο της οποίας ο αιτών πρέπει να εγγραφεί για να ασκήσει το επάγγελμα, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο του κράτους μέλους υποδοχής.

Το εθνικό σημείο επαφής θα είναι επιφορτισμένο να παράσχει τις αναγκαίες πληροφορίες προκειμένου να καταστεί όσον το δυνατόν ταχύτερη η διαδικασία.

2. ΔΗΜΟΣΙΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Η Συνθήκη ΕΚ προέβλεπε στο άρθρο 46 τη δυνατότητα των κρατών μελών να καθιερώσουν περιορισμούς στην άσκηση της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών και την ελευθερία εγκατάστασης για λόγους δημόσιας τάξης, δημόσιας ασφάλειας και δημόσιας υγείας.

Το Δικαστήριο εντόπισε ότι μπορούν επίσης να καθιερωθούν άλλοι περιορισμοί για την προστασία ενός δημοσίου συμφέροντος. Στη νομολογία του προέβλεπε ότι οι υποχρεώσεις στις οποίες μπορεί να υπόκειται ο διακινούμενος πρέπει να είναι αναγκαίες και ανάλογες σε σχέση με τον στόχο που πρέπει να επιτευχθεί.

Το Δικαστήριο καθόρισε ουσιαστικά, ότι το εθνικό μέτρο που περιορίζει την ελευθερία παροχής υπηρεσιών πρέπει να αφορά ένα μη εναρμονισμένο τομέα, να έχει έναν στόχο γενικού συμφέροντος, να μην συνεπάγεται διακρίσεις, να είναι αντικειμενικά αναγκαίο, να είναι ανάλογο με τον επιθυμητό στόχο, ο δε στόχος γενικού συμφέροντος δεν πρέπει να διαφυλάσσεται από κανόνες στους οποίους ο πάροχος υπηρεσιών ήδη υπόκειται στο κράτος μέλος όπου έχει εγκατασταθεί. Οι απαιτήσεις είναι στο σύνολό τους απαραίτητες και ως εκ τούτου η μη τήρηση μιάς εξ αυτών συνεπάγεται μη συμμόρφωση με το κοινοτικό δίκαιο.

Δεδομένου ότι δεν υφίσταται ένας κοινοτικός ορισμός του δημοσίου συμφέροντος, το Δικαστήριο προέβλεψε επομένως μία αξιολόγηση κατά περίπτωση που αν και έχει το προσόν να είναι ελαστική, αφήνει ωστόσο περιθώριο σε αβεβαιότητες.

Ήδη η οδηγία 2000/31/EK παρέσχε έναν ορισμό τη δημοσίου συμφέροντος όσον αφορά το ηλεκτρονικό εμπόριο υπηρεσιών.

Ένας ορισμός των λόγων δημοσίου συμφέροντος που οικειοποιείται την νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου, θα είχε και στην περίπτωση αυτή το προσόν να παρέχει μία μεγαλύτερη βεβαιότητα του δικαίου η οποία είναι απαραίτητη για τους παράγοντες του τομέα.

Η αποστολή γενικού συμφέροντος που έχουν τα πνευματικά επαγγέλματα μπορεί σε ορισμένες περιπτώσεις να δικαιολογεί ακόμη και περιορισμούς των κανόνων ανταγωνισμού. Πράγματι η εφαρμογή των κανόνων περί ανταγωνισμού δεν πρέπει να εμποδίζει νομικά ή πραγματικά την εκπλήρωση της ιδιαίτερης αποστολής που τους έχει ανατεθεί (άρθρο 86 της Συνθήκης).

Για το λόγο αυτό νομοθετικές διατάξεις και δεοντολογικοί κανόνες μπορούν να παρεκκλίνουν σε ορισμένες περιπτώσεις από το δίκαιο περί ανταγωνισμού.

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο εντόπισε ορισμένες περιπτώσεις στο πλαίσιο των οποίων ο περιορισμός αυτός μπορεί να εφαρμοσθεί στα ελεύθερα επαγγέλματα και συγκεκριμένα:

- α) Όσον αφορά τις επαγγελματικές αμοιβές που μπορούν να είναι ακόμη και υποχρεωτικές υπό την προϋπόθεση ότι καθορίζονται από το κράτος λαμβάνοντας υπόψη το γενικό συμφέρον.
- β) Όσον αφορά την άσκηση του επαγγέλματος σε ολοκληρωμένη μορφή, στην περίπτωση που μπορούν να προκύψουν συγκρούσεις συμφερόντων μεταξύ επαγγελματιών που ανήκουν σε διαφορετικά επαγγέλματα (π.χ. δικηγόροι και λογιστές στην Ολλανδία)
- γ) Όσον αφορά τη διαφήμιση: οι κώδικες δεοντολογίας είναι δυνατόν να αποκλείουν τη δυνατότητα έκφρασης αρνητικών κρίσεων για έναν συνάδελφο.
- δ) Όσον αφορά την εγγραφή σε φορείς πρόνοιας: είναι δεκτός ο υποχρεωτικός χαρακτήρας σε συνταξιοδοτικά ταμεία.
- ε) Όσον αφορά τις αποκλειστικότητες υπέρ ορισμένων κατοχυρωμένων επαγγελμάτων.

Εν κατακλείδι «οι κανόνες που χρειάζεται, στο συγκεκριμένο πλαίσιο κάθε επαγγέλματος, προκειμένου να εξασφαλίζεται η αμεροληψία, η επάρκεια, η ακεραιότητα και η ευθύνη των μελών του ιδίου επαγγέλματος ή για να εμποδίζονται συγκρούσεις συμφερόντων και μορφές παραπλανητικής διαφήμισης και που δεν εμποδίζουν την ελεύθερη κυκλοφορία υπηρεσιών θεωρούνται περιορισμοί στον ανταγωνισμό».

3. ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ

Δεν υφίσταται σε ευρωπαϊκό επίπεδο ένα βήμα μονίμου διαλόγου μεταξύ των κοινοτικών θεσμικών οργάνων και των επαγγελματικών κλάδων.

Προτείνεται ως εκ τούτου η συγκρότηση ενός μονίμου συμβουλίου αποτελουμένου από αντιπροσώπους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου της Ένωσης της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, της Επιτροπής Περιφερειών και Εκπροσώπους των επαγγελμάτων σε ευρωπαϊκό επίπεδο: Επαγγελματικοί σύλλογοι, ενώσεις, συνδικάτα, ασφαλιστικά ταμεία.

Οι ευρωπαϊκές ενώσεις επαγγελματικών θα κληθούν να συμμετάσχουν στο Συμβούλιο κατόπιν εγγραφής σε μία ευρωπαϊκή επετηρίδα των επαγγελματικών ενώσεων. Η εγγραφή στην επετηρίδα θα έπρεπε να πραγματοποιηθεί αφού γίνουν σεβαστές οι απαιτήσεις αντιπροσωπευτικότητας και δημοκρατικότητας που καθορίζει η οδηγία.

Το συμβούλιο θα είχε ως καθήκον, πέραν της συζήτησης των προβλημάτων που ενδιαφέρουν τους επαγγελματικούς κλάδους, να παράσχει επίσης ενδείξεις στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή για παρεμβάσεις νομοθετικού και διοικητικού χαρακτήρα.

Στο πλαίσιο του συμβουλίου θα έπρεπε να δημιουργηθεί μία τράπεζα δεδομένων στην οποία τα κράτη μέλη θα παράσχουν στοιχεία σχετικά με τους επαγγελματίες που ασκούν υπό καθεστώς ελεύθερης παροχής υπηρεσιών το επάγγελμά τους και εκείνους που ασκούν το επάγγελμα υπό καθεστώς ελευθερίας εγκατάστασης.